

KOVÁCS DANIELA

Ördögszekéren

Alszik már a város. A csend úgy pezseg,
mint halk tűzön felejtett fazék,
s míg ámulok az éjbe, mint egy gyerek,
macskaszemmel villog rám az ég.

A szomszéd szűkmellű, csöpp utca felől
egy kéklő árny andalog felém,
majd hűséges ebként lábamnál ledől,
látom, fázik, didereg szegény.

Én is fázom. Látod? Szívem megszakad,
belé fullad a tejfüstű köd,
mert míg láncra verte ezer 'nemszabad',
újabb nyár röpiült fejem fölött.

Ütött az óra

Idehallom a Nyugat lihegését,
ránk rontanának dühös vérebalkák,
s megint úgy szúrja szívünket a kétség,
mint az ágnak, ha kergét felkaparták.

Jaj, nem is az fáj, hogy kótyagos velők
fülbemászókként dobhartyánkra járnak,
de hogy magyar ajkú, csúf szélkereplők
ássák el sírját a szép magyar vágynak?

Hagyjuk? Ma még eldönthetjük, véreim,
hogy szertehúzó szívünk egybedobban,
vagy bólogatva a spiclik érvein,
egy sírnek tartunk hosszú, néma sorban.

Haiku

Lehet cirádás,
boltíves... ha rácsa van,
az már kalitka.

Záró akkordok

Holnap majd újra kínigába hajtom
a nyakas húséget esküvő fejem,
de ma még... ma még hallatom a hangom,
és szövétnekül gyűjtöm föl a szemem.

Majd lángot lopok a Nap parazsából,
mely ligetünk pucér fái közé bútt.
(Úgy szállt alá az égbolt magasából,
hogy tűzre tett vasként pattogott az út.)

Magammal hoztam szférák zenéjéből
ezernyi dallamot, ezernyi mesét,
titkokat félig-nyílt ajkak széléről,
hogy feltépjem velük szívetek hegét.

Csókokat hoztam, vágyak harsogását,
és azok visszhangzó danáját, ha van,
a dombbá örölt hegyek arcvonását,
szépségét annak, amire nincs szavam.

S mint hullámos nagy tengerben az Élet,
fényben merülök előttetek nyakig,
bár ragadnék most lelketekben végleg,
akár az iszapba süppedő ladik!

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>